

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 2098/2019
16.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Бранка Станића, др Драгише Б. Слијепчевића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца АА из ... и ББ из ..., које заступа Василије Милош, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова РС, Београд, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ради исплате разлике по основу дежурства ван радног времена, одлучујући ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 807/19 од 22.03.2019. године, у седници већа одржаној 16.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 807/19 од 22.03.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 807/19 од 22.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 578/17 од 25.01.2019. године, ставом првим изреке, одбијени су као неосновани приговори месне и стварне ненадлежности тога суда и апсолутне ненадлежности суда истакнути од стране тужене. Ставом другим усвојен је тужбени захтев првотужиоца и тужена је обавезана да овом тужиоцу на име разлике зараде по основу дежурства ван радног времена (приправности) исплати износ од 36.280,77 динара и то за 2015. годину у појединачно наведеним месечним износима и са припадајућом законском затезном каматом и за 2016. годину у износима и са затезном каматом ближе наведеном у овом ставу изреке. Ставом трећим усвојен је тужбени захтев друготужиоца и тужена обавезана да овом тужиоцу на име разлике зараде по основу дежурства ван радног времена исплати укупан износ од 38.623,51 динар и то за 2015. годину у појединачно наведеним месечним износима и са припадајућом законском затезном каматом као и за 2016. годину у износима и са каматом ближе наведеном у овом ставу изреке. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка и то првотужиоцу у износу од 23.251,23 динара а друготужиоцу у износу од 23.344,94 динара са затезном каматом почев од дана пресуђења (25.01.2019) па до коначне исплате. Ставом петим обавезана је тужена да тужиоцима поред наведених

појединачних новчаних износа трошкова парничног поступка накнади и заједничке трошкове парничног поступка након спајања парнице у овој ствари у укупном износу од 72.000,00 динара са законском затезном каматом почев од пресуђења па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 807/19 од 22.03.2019. године одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Панчеву П1 578/17 од 25.01.2019. године. Одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Ревизију изјављује са позивом на члан 404. ЗПП, због потребе уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку (ЗПП) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправност грађана, ради уједначавања судске праксе као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института посебне ревизије из члана 404. ЗПП нису испуњени имајући у виду да у конкретном случају није одступљено од судске праксе Врховног касационог суда у примени члана 147а став 1. тачка 5. подтачка 4), и члана 27. став 1. тачка 6. Посебног колективног уговора за полицијске службенике, којим је регулисано право на додатак на плату за додатно оптерећење на раду за дежурство ван радног времена (приправност) у висини од 10% од основне плате. У нижестепеним пресудама изражен је правни став, да тужена тужиоцима није обрачунавала и исплаћивала увећану зараду по основу приправности за утужени период, а да су тужиоци у том периоду били дежурни ван радног времена односно приправни сваког месеца који је назначен у утуженом периоду, услед чега је захтев тужилаца усвојен, а што је у складу са праксом Врховног касационог суда по овом питању, због чега нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У осталим споровима из радног односа дозвољеност ревизије се цени под истим условима као и у имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање. Чланом 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбом поднетом 25.12.2017. године тужиоци захтевају исплату разлике по основу дежурства ван радног времена (приправност).

Како се у конкретном случају ради о новчаном потраживању из радног односа у коме вредност предмета спора у односу на првотужиоца од 36.280,77 динара и друготужиоца од 38.623,51 динар не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Звездана Луговац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић